

L'OPINIÓ

Any V-Número 346
Preu: 10 cèntims

• BARCELONA • Dimecres, 13 de juliol de 1932

COM ENGANYEN ELS OBRERS

Diverses vegades hem dit, des d'aquestes pàgines, que els obrers havien d'anar amb compte, no solament pel que feia als patrons que els explotaven, sinó també als que pretenen redimir-los, que són una mica més perillosos que els mateixos patrons explotadors. Els patrons sense consciència prenen l'obrer com a carn de màquina i l'exploten tot treient-ne el rendiment màxim, a costa de la seva salut si cal. És una explotació. És l'explotació dels obrers. Aleshores vénen, però, certs elements que se les donen de redemptors i s'aprofiten de l'estat anímic en depressió dels que són esclaus del patró, i es dediquen a explotar-los pel cantó sentimental, amb l'excusa que els han de redimir. És l'explotació dels explotats.

Naturalment a tots aquests elements els molesta que hi hagi algú altre que no pas ells, que digui que l'explotat té raó. No els convé pas. És una competència que s'imaginen que se'ls fa i de cap manera no poden passar-hi. Volen l'exclusiva de l'obrerisme per a fer-la servir en profit propi. Nosaltres, com a Partit d'Esquerra, que tenim en el nostre programa una justícia social que descansa sobre normes de lògica i que no és pura literatura sentimental sense cap possibilitat d'ésser traduïda a la realitat com la de certs apòstols, hem estat blanc de les iras i dels atacs dels professionals de l'obrerisme, que de cap manera no poden consentir que hi hagi un partit polític que incorpori als seus principis l'obtenció de les reivindicacions obreres.

Perquè en les eleccions del 12 d'abril i de 28 de juny de 1931 vàrem atreure'ns els vots de molts obrers sindicats, a pesar de les ordres severes dels Sindicats als seus afiliats, que es mantinguessin al marge de la política, hem estat atacats continuament, i els mots de traïdors, d'arribistes, de brètols, i l'altre lèxic gràt a certes publicacions, però no gràt als nostres lectors ni a títol de reproducció, han estat dedicats preferentment a nosaltres pels òrgans de l'olla revolucionària, ja sigui sota el nom d'anarquisme, des de les pàgines de Solidaridad Obrera, ja sota el nom d'extremisme d'esquerra, des de les pàgines de La Tierra.

Però cap d'aquests diaris de Barcelona i Madrid, respectivament, no ha concretat mai res contra l'Esquerra. Han atacat tergiversant les coses, o bé mentint de la manera que menteixen els que per no tenir respecte a la veritat demostren no tenir ni el concepte de la pròpia dignitat.

Ara l'un diari i l'altre n'han donat una prova, en ocasió de la proposició incidental presentada al Parlament el dia 8 a propòsit dels deportats, que deia: "Transcurrido con exceso el plazo máximo de duración que el Gobierno asignó a las deportaciones de obreros a Villa Cisneros, la Cámara vería con gusto que se diesen por terminadas dichas deportaciones. Y en el caso de que por alguna razón estimable no se creyera en la situación de hacerlo, se sirva señalar de modo taxativo cual ha de ser la duración de estas deportaciones y de las demás que actualmente sufren algunos trabajadores."

A propòsit d'aquestes deportacions, al seu dia, quar foren mordades, l'Esquerra es va pronunciar i va donar les seves raons quant a l'actitud que prenia, que havia d'ésser al costat del Govern que sortia al pas dels que amb el pretext d'una revolució social havien dut uns quants homes enganysats de Figols, del Cardener i de Soria a cometre actes de vandalisme. La nostra actitud quedà aleshores fixada, i no ens n'hem penedit ni ens en penedim.

Ara ha estat presentada aquesta proposició incidental. I els nostres homes al Parlament han adoptat una actitud. Una actitud favorable a la proposició, i L'HAN VOTADA. La proposició que esmentem fou derrotada per 119 vots contra 39. D'aquests 39 vots n'hi havia 17 de diputats catalans distribuïts així: Diputats de l'Esquerra Republicana de Catalunya: Companys, Dencàs, Aiguader, Terradellas, Aragay, Sbert, Selves, Grau, Layret. Diputats de la Unió Socialista de Catalunya: Serra Moret, Josep Xirau, Campalans. Diputats radicals: Estadella i Simó Bofarull. Diputats d'Extrema Esquerra: Franco, Sediles, Pi i Arsuaga.

Queda ben clar. Els diputats de l'Esquerra varen votar a favor de la proposició. La llista és treta del "Diari de Sessions". Doncs bé. Solidaridad Obrera, del diumenge, sabent que mentia, i que enganyava els seus lectors, deia:

"Esa monstruosidad—de les deportaciones—la apoyan los socialistas, verdaderos Judas, negando y traicionando a la clase obrera que dicen representar, por los cargos y prebendas que del régimen reciben. La apoyan, igualmente, los de la "Esquerra Catalana", aceptando ese maridaje con los socialistas porque así creen que lograrán el Estatuto, para los que sólo significa reparto de otros tantos cargos y enclaves en Cataluña y en Madrid. La misma concupiscencia une a esas dos fracciones identificadas para prolongar unas Cortes que les colma de beneficios."

El proletariat català terminarà per asquejar-se de esa farsa estatutista, al veure el egoïsmo de los que para sacarle adelante ratifican deportaciones que carecen de toda justificación."

Ahí Solidaridad Obrera encara continuava mentint en el mateix sentit. Per la seva part, La Tierra, de Madrid, deia:

"En la sesión que ayer tarde celebró el Parlamento surgió un hecho que es interesante subrayar."

La minoria catalana, los diputados de la Esquerra, los hombres que deben sus actas a la organización confederal de Barcelona, los mismos que se encumbraron halagando al proletariado catalán, los que fingieron una afección al proletariado de Cataluña para luego traicionarlo de modo insolito, votaron ayer en el Parlamento a favor de que el Gobierno mantenga, con carácter indefinido, la cruel sanción de las deportaciones de obreros de Cataluña en las tierras de desolación y muerte del Sahara.

No fué bastante que la minoria de la Esquerra alentase con sus votos al Gobierno para realizar la represión más ensañada contra los trabajadores que se registra en los últimos tiempos. Habían de hacer culminar su deslealtad y su traición, y ayer lo lograron, poniéndose frente a los diputados que, a impulsos de humanidad y de justicia, demandaban de la Cámara y del Poder público el cese inmediato de la sanción cruel que ningún Tribunal dictó.

Y es que estos hombres de la Esquerra han hipotecado sus conciencias a sus interesados afanes en la consecución del Estatuto. Y mientras defienden éste con la bandera encubierta de la libertad, niegan la libertad de los trabajadores, dando sus votos al Gobierno para que éste se los compense en el tira y afloja estatutista.

Contraste más palmario no cabe. Y deslealtad más contradictoria tampoco.

Ya lo saben los obreros barceloneses, ya lo sabe el proletariado catalán: la Esquerra ha votado "por que subsistan indefinidamente las deportaciones" de los trabajadores de Barcelona, desde hace meses sometidos al régimen de vida más inhumana que pueda imaginarse.

De los hombres de la Esquerra tenían derecho a esperar los obreros catalanes otra conducta. No de hoy, sino de hace mucho tiempo.

Mas, por lo que se ve, pueden más en su conciencia las ambiciones de

La missió d'aquest Govern

Els socialistes romandran al Poder fins que s'hagin aprovat l'Estatut, la Reforma agrària, les lleis electoral i d'ordre públic i els Pressupostos

Salamanca, 12. — Estigué a aquesta capital el sots-secretari d'Obrers públics, don Teodoro Menéndez. Conversant amb diversos amics manifestà que l'actual setmana parlamentària serà de gran interès polític i girarà en torn de la declaració ministerial que farà el senyor Azafia a propòsit del problema fonamental de l'Estatut.

Referint-se a la vida de les Cortes, el senyor Menéndez digué que han d'aprovar la Reforma agrària, l'Estatut, la Llei d'ordre públic, la Llei electoral i el pressupost. Després d'això, podrà desaparèixer l'actual Govern i el que el substitueixi serà de concentració republicana, passant els socialistes a l'oposició.

Per últim digué el senyor Menéndez que el Partit socialista és el suport més ferm de la República. Encara d'ésser el suport de la República serà el que eviti la dictadura o un perill més gran, o sigui un assaig comunista, la qual cosa seria catàstrofica.

REVOLTES

Aviat farà divuit anys (i sembla que era ahir, naturalment) d'aquella gran batalla de Charlevoix amb què el general Loffre va aconseguir la definitiva per a aturar la inapacable invasió germànica. Ens hi han fet pensar melangiosament els telegrams que ens parlen de la revolució minera de l'Hainaut, que dona tanta feina a les autoritats belgues. La formidable agitació cova a les entranyes de la terra, que ara ha esclatat imponentment, no podia deixar d'ésser atribuïda a maniobres comunistes. No hi ha cap dubte que en l'agitació de Charlevoix, com en la majoria de les agitacions político-socials del nostre temps, hi trobarem el comunisme entre les causes. Però la presència d'aquesta causa sol ésser precedida per alguna altra causa que li prepara un terreny propici. En aquest cas, l'amenaça de rebaixar els jornals, amb la qual cosa una vegada més la burgesia vol traspasar a les espalles dels treballadors, cansades ja de sostenir tota la tasca del món, les càrregues del desgavell i el neguit econòmics.

Al Perú continuen manifestant-se els lamentables efectes de la tràgica herència espanyola. Les tropes del Govern van obtenint victòries i així ens anem assabentant de la importància de la revolució. Segons diuen, els revolucionaris són comunistes; però a Sud-Amèrica és molt fàcil que el comunisme no sigui més que una simple etiqueta, marca de fàbrica de qual-sevol Sánchez o Pérez, prou ruc (segons l'expressió de Lawrence) per a haver arribat a general. Al Brasil també ha esclatat, segons sembla, una altra revolució important, la qual ha començat a Sao Paulo, segons la norma de les revolucions brasileres. Al Brasil no en té la culpa la tràgica herència espanyola, naturalment, sinó la tràgica herència portuguesa. Però mireu quines belles semblances: sembla que els capítols del moviment són els generals Giménez, Díaz i López.

mandar—i si les dejan!—que su lealtad para aquellos que, incautamente, les dieron sus sufragios.

¡Libertad para Cataluña! Pero ¿con qué derecho la solicitan los diputados de la Esquerra, si niegan interesadamente la libertad de los obreros catalanes deportados?"

Tots dos diaris sabien que mentien, sabien que els diputats d'Esquerra havien votat a favor que cessessin ara les deportacions, en el sentit de la proposició incidental presentada, i han dit als seus lectors el contrari. I és que si els diguessin la veritat, els obrers els marxarien. Per això els han d'enganyar, perquè només poden viure de l'engany. I a més són redactats per gent tan poc honesta, tan mereixedora del nostre desdeny, que ara que els posem en evidència, no són capaços ni de dir als seus lectors la veritat i de rectificar-se. Certs apòstols dels nostres obrers, són així de decents.

Si s'aproves l'addició que el senyor Lerroux projecta per a l'Estatut de Catalunya, no hi hauria tal Estatut. Tota la feina feta hauria estat inútil i la República es posaria al nivell de la Monarquia

LA COL·LECCIO PLANDIURA HA D'ESSER NOSTRA

PER PERE COMES, PRESIDENT DE LA COMISSIO DE CULTURA

Un dia o altre, en el futur misteriós, és possible que entre la gran paperassa de l'Ajuntament de Barcelona s'hi trobin una colla de "dictàmens" al peu dels quals potser la pols encara permetrà de llegir la meua modesta signatura. Per a tots ells, angúnies i temors de banda, he trobat sempre un ajut en els amics i un respecte en els que no ho són, que mai no podré agrair prou.

Al cap de quinze mesos d'actuació intensa, després d'haver augmentat tretze vegades el volum de les institucions educatives, sembla com si l'obra de la Comissió hagués ensopegat amb una pedra que li barrés el pas. Es el dictamen adquirint la Col·lecció Plandiura, amb una despesa municipal de tres milions i mig, repartida en vint anualitats. El pressupost ho sostindria amb una partida anual de tres-centes mil pessetes.

L'intent de la Comissió de Cultura no mereix els honors magnífics de la iniciativa. Malauradament ni els meus companys ni jo podem, ni podem el dia del premi que la ciutat atorgarà als autors de l'excelsa adquisició, aspirar a més cosa que a una menció honorífica. Es la Junta de Museus, l'honorable Junta de Museus, la creadora del mèrit. A l'ull despert i intel·ligent de l'estimat Joaquim Folch es deu el senyal d'alerta. Al venerable president, Sr. Josep Llimona, pertany el comandament de la defensa, i als companys de Junta, Serrallera, Bofill i Mates, Ventura Gassol, Pellicer, Soler i March, Ricard Opisso, Baptista Acher, Ernest Ventós, Cañal, Gual, Pirozzini, Cases Abarcá, Pere Coromines, Rebull i potser altres que no recordo, l'ajut incondicional de l'empresa magna.

Però tot plegat no passava d'això, d'una empresa. Calia trobar-li el gerent, el protector i no haguérem de caminar gaire. L'illustre President de la Generalitat, el primer entre els catalans, amb poques paraules en tingué prou. Si ell representa Catalunya, no era pas possible que un sector tan important com és el nostre patrimoni artístic, quedés fora de la Pàtria representada. I d'enguà d'aleshores presidí les sessions de la Junta, que foren setmanals, i celebrà conferències i tingué entrevistes i escoltà opinions i llançà judicis i fou, en una paraula, el paladí de la creuada.

Els perits escollits valoraren; la penència de delegats, composta pels senyors Llimona, Ventura Gassol, Folch i doctor Borralleres, gestionà i tractà amb el venedor. Jo, que en formava part, no hi vaig poder assistir més que una vegada. L'intent cristallitzà amb aquest acord que ha passat a ésser dictamen de la Comissió de Cultura. Així ens presentem davant el poble de Barcelona.

Es cert que les finances municipals

Acords dels radicals tarragonins

El Comitè Provincial Radical de Tarragona ha pres l'acord de no acatar les disposicions dictades en una circular que porta l'estampilla del senyor Lerroux i de seguir mantenir l'organització del Partit radical tal com estava constituït, fins que se celebri l'assemblea convocada per al dia 24 d'aquest mes. S'ha prex l'acord, també, d'aprovar la conducta del diputat a Corts Jaume Siró Bofarull.

passen angúnies; que hi ha obrers sense feina en proporció petita, que manquen escoles per als fills dels pobres; que estem ofegats de deutes. Però no ho és menys que països civilitzats com França, Bèlgica i Itàlia, invadits durant la guerra, amb milions de morts i de mutilats i de famolencs, sense medicaments ni material curatiu, amb pa negre per als malalts, amb infants plorant de fam, despengueren quantitats incalculables per la senzilla conservació de les seves obres d'art. No ho és menys que Rússia, amb la fam del comunisme de guerra dels anys 1920, 1921 i 1922, sense armes ni vestits, ni res amb què combatre la misèria i els blancs de Denikin, de Kolkac, de Wrangel, de Iudenix, enriquí els seus museus passant-los de la xifra de quaranta, de l'any 1917, a quatre-cents l'any 1924. I en ésser acusats per alguns enemics poc nobles de vendre a Berlín, subhastant-les, peces dels seus museus, es redreçaren indignats, demostrant que el que posaren en venda no era altra cosa que el mobili o l'objecte barroer, sense valor artístic que el mal gust d'alguns opulents els havia fet adquirir.

En un pressupost municipal de cent-vint milions, tres-centes mil pessetes no alteren la situació. El problema de les finances municipals és de tal naturalesa, que una xifra com la que es demana no hi té la més petita influència. És un granet en el cos d'un lepros. Extirpant les subvencions a festes de barriada, a certàmens esportius d'amistats o a centres educatius de guar-roba, es poden estalviar aquestes tres-centes mil pessetes.

De no fer l'adquisició Catalunya, perdrà un tros de la seva ànima. Que no es facin il·lusions els que confien en les mesures restrictives dels Poders públics. El tern de Sant Valeri cap dintre una tabaquera, gairebé, i els antiquaris hi entenen en el "me-tier" de passar frau.

¿I què és això de la Col·lecció Plandiura? És una pregunta lògica que s'hauran de formular molts ciutadans de Barcelona que no ho saben ni és natural que no ho sàpiguen. No podem publicar-ne l'inventari en aquest article, però n'hi haurà prou amb dir que la riquesa que s'adquireix representa el quaranta per cent de la total que ara posseïm. En l'art romànic passariem al primer lloc del món. Entre els retaules dels segles XIV i XV, hi ha el famós d'Estopigan; la taula de Tortosa, meravella de l'obra dels segles; el de Santa Coloma, atribuït a Borrassà i tants d'altres.

L'esclat gòtic hi compta amb una imatge de Maria, d'un valor fantàstic. Conté, a més, la millor col·lecció d'esmaits que existeix a Catalunya i a Espanya. Les ceràmiques de Terol, Triana, Alcora, Paterna, Manises i la catalana del segle XVII al XIX.

Els plats grans de Manises es paguen arreu del món — diu Folc — a 25 i 30.000 pessetes la peça, i Plandiura en té quinze. La vidrieria no hi manca en gran proporció.

Una sola peça, el tern de Sant Valeri, única en la textileria aràbiga, pot evaluar-se, sense exagerar, en dos milions. No hem de seguir relacionant. Ara tenen la paraula els esperits més sensibles.

Volem sentir la veu de Ventura Gassol, de Puig i Ferrer, del Consell de Cultura de la Generalitat, de les Corporacions doctes, de la Universitat, de les entitats obreres de Cultura, com l'Enciclopèdic, el Polytechnicum, els artistes, els treballadors, els polítics, Res de demagogia ni de boires, ni pol·segures. Sols la veritat, la noblesa. Volem que parlin Acher i Opisso, els representants a la Junta de Museus de tendència netament esquerrana, ultra esquerrana. I de tot plegat, fent-ne un sol batec, una sola emoció, destiguem que triomfi l'empresa que patrocinen amb l'honorable Macià, els més entenedorats, els més reflexius i els més preclars dels fills d'aquesta terra estimada.